

Малкиятъ герой.

(Случка изъ селския животъ).

Драганови иматъ много добитѣкъ. Двѣтѣ имъ плѣвни сѣ пълни сѣ сѣно и плѣва и пакъ не ще могатъ да го изхранятъ; затова тѣ сѣ на-

трупали купи сѣно и на двора около плѣвнитѣ.

Настана зима. Снѣгъ покри полето и добитѣка затвориха въ оборитѣ: той вече яде готова храна. Изпразниха едина плѣвникъ и почнаха втория. А отъ купитѣ вънъ никой не е вземалъ още сламка сѣно.

„Кой ли е скубалъ сѣно отъ купитѣ?“—запита веднажъ Драгановъ баща. Всѣкой се оправдаваше, че не се е докосвалъ даже до тѣхъ.

— Тогава трѣбва да сѣ крадци, отговорилъ бащата.

— Може, каза майката: дѣдо Недко завчера казваше, че крадци му изнесли половината сѣно отъ плѣвника.

Всички повѣрваха, че сѣното е бутано отъ крадци и рѣшиха да ги завардятъ, че да ги заловятъ. Вечеряха и отидоха да нахранятъ добитѣка. Слѣдъ това се върнаха и почнаха да се готвятъ за сѣнь. А за крадцитѣ повечето забравиха, защото дрѣмка имъ натегна на очитѣ.

Само Драганъ рѣши да поварди на прозорца за злосторницитѣ. Всички лѣгнаха и заспаха. Вънъ снѣгътъ вали и засипва земята. Прозорцитѣ се замѣглиха и прѣзъ тѣхъ нищо се